

nr. 92 af 31. marts 1938 om sygekassemedlemmers ophold på de færøske sygehuse samt ændrede regler for ydelse af aldersrente, samt ved lov nr. 106 af 20. marts 1940 om midlertidigt tillæg til alders- og invaliderentydere på Færøerne. Aldersrenten var endvidere forhøjet med dyrtidstillæg ved senere færøske kundgørelser vedtaget af lagtinget og stadfæstet af amtmanden.

Under forhandlingerne om en revision af aldersrente-lovgivningen mellem regeringen og det færøske landsstyre var der enighed om, at man burde tilstræbe *større overensstemmelse mellem den på Færøerne og den i det øvrige kongerige gældende lovgivning*, ligesom der var enighed om, at staten fremtidig skulle bære halvdelen af udgifterne, og forslaget til loven var udarbejdet i overensstemmelse hermed.

De vigtigste ændringer i forhold til den hidtil gældende lovgivning er følgende:

*Tilgangsalder.* Ligesom efter folkeforsikringsloven er tilgangsalderen sat til 60 år for enlige kvinder og 65 år for andre, også under hensyn til de betydelige udgifter ved at bevare den hidtidige fælles tilgangsalder på 60 år for Færøerne.

Til personer, der ved lovens ikrafttræden er fyldt 60 år, men ikke 65 år, og som efter den tidligere lovgivning ville være berettigede til aldersrente, ydes der aldersrente efter lovens almindelige regler, men med en trediedels reduktion af det beregnede beløb.

Man har ikke overført folkeforsikringslovens bestemmelser om tilknytningen mellem aldersrente og sygeforsikring, da man herved ville indskrænke den kreds af personer, der kan oppebære aldersrente, hvilket måtte føles som et tilbageskridt i forhold til den hidtil gældende lov.

*Rentens størrelse.* Rentens *grundbeløb* på Færøerne sættes til det samme som i landkommunerne i det øvrige kongerige, d. v. s. 1 812 kr. årlig for ægtepar, når begge ægtefæller får rente, og 1 212 kr. årlig for enlige eller for ægtepar, når kun den ene ægtefælle får rente. Dette inde-